

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 949/2023
07.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Наше дете“ из Шапца, ради поништаја решења, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3899/22 од 19.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3899/22 од 19.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3899/22 од 19.10.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П1 481/22 од 26.04.2022. године, у делу којим је одбијен тужбени захтев за поништај као незаконитих решења директора тужене број .. од 31.08.2021. године, којим је одлучено да тужилци престаје радни однос 31.08.2021. године и решењем Управног одбора тужене број .. од 24.09.2021. године, којим је одбијен приговор тужиле изјављен против решења директора туженог, као и захтев за враћање на рад.

Против наведеног дела пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је почев од 01.04.2013. до 31.08.2021. године, била у радном односу код тужене на радном месту ..., по више закључених уговора о раду на одређено време. Последњи уговор странке су закључиле дана 31.08.2020. године, радни однос заснован је од 01.09.2020. године до попуњавања упражњеног радног места, а најкасније до 31.08. школске/ радне 2020/2021 године. Оспореним решењем од 31.08.2021. године, директор тужене констатовао је да је тужили престао радни однос због истека времена на које је он заснован. Приговор тужиле изјављен против решења директора одбијен је решењем управног одбора тужене од 24.09.2021. године.

Нижестепени судови одлуку о неоснованости тужбеног захтева за поништај решења тужене од 31.08.2021. године и 24.09.2021. године, те је враћена тужила на рад заснивају на одредби члана 175. тачка 1. Закона о раду, која прописује да радни однос престаје истеком рока за који је заснован, те одредбама чланова 152. и 154. Закона о основама система образовања и васпитања (који је био у примени у време заснивања радног односа тужиле по последњем закљученом уговору о раду). По одредбама Специјалног закона, којим се искључује општи радно-правни режим из Закона о раду, прописано је запошљавање преузимањем са листе у сврху остваривања радног односа са пуним радним временом, као и услови под којима се радни однос на одређено време у предшколским установама може засновати без конкурса. По овим одредбама радни однос на одређено време заснива се најкасније до 31.08. текуће школске године, а изричито је искључена могућност прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време како је то прописано одредбом члана 155. став 10. Закона о основама система образовања и васпитања. Оваквим одредбама искључена је могућност примене одредбе члана 37. став 2. Закона о раду, која регулише максималну дужину радног односа на одређено време на 24 месеца, због специфичности делатности којом се тужена бави.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одлуку засновали на одредбама специјалног закона, који целовитом регулативом искључује примену Закона о раду, као матичног закона у области радног односа.

Материјално-правне одредбе на којима су нижестепени судови засновали своје одлуке изричито искључују могућност прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, па пошто је чињенично утврђено да је по последње закљученом уговору о раду максимална дужина трајања радног односа била предвиђена до 31.08. текуће школске 2020/21 године, побијана решења донета су у складу са меродавним материјалним правом. Према утврђењу на коме су засноване нижестепене пресуде, тужена је расписала конкурс за заснивање радног односа на неодређено време за радно место ... на коме тужила није учествовала, па су неприхватљиви наводи ревизије о злоупотреби права тужене, будући да је тужила радила на пословима који нису били временски орочени. У утврђеним околностима, када је тужена приликом закључивања уговора о раду на одређено време са тужилом садржину уговора прилагодила законском решењу, те побијаним одлукама констатовала престанак радног односа на одређено време, ни преосталим наводима ревизије не доводи се у питање правилност и законитост побијане пресуде.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић